

Hoewel de Natuur meer wysheids in alle hare werkingen betoond, dat alle de menschen op den ander gehoopt, zouden kunnen doen, vind men'er echter, die zig daar over beklagen, en die een vast gevoelen hebben, dat het beter met haar gesteld zoude zyn, en datze lichter tot een voordeeliger staat zouden kunnen geraken, indiense van een andere kunne geboren waren. De Vrouwen, of ten minsten den genen van het Vrouwnlyk geslacht, ziende dat de Mannen volmaakter geschapen, en op ver na zo vele swakheden niet onderworpen zyn wenschen gestadig dat zy zig ook met ditv oorrecht begunstigd mochten vinden, en men heeft'er verscheidene onder, die, zo men hun zeggen gelooven wil, wonderlyke dingen zouden uit regten. Ik ben van myn tederste jeugd af met een van desen geweest, en my dogt dat de natuur my het grootste ongelyk des werelds had gedaen, datze my in een staet had doen geboren worden, waer in ik niet veel geluks te verhopan had; te meer, daerze my een hert had ingeboesemt, dat door geen gevaerlykheden verschrikt kon worden, en dat de dood met bezadigde oogen zoude hebben kunnen aensien. Terwyl ik nu hier over gestadig in ongeneugte leefde, en dat alle myn neigingen mannelyk waren, konden myn Ouders, welken de fortune noit al te gunstig was geweest, en die derhalven in geen seer groote weelde leefden, zelden zo veel te weeg brengen, dat ik my met eenig huis werk, gelyk andere dochters van myn jaren, wilde bemoejen; of zo ik'tal deed om de palen der gehoorsaemheid niet te buiten te springen, kon men echter genoegsaem bespeuren, dat de dwang daer meer deels in had als de lust, om een goede huishoudster te worden. Dewyl dit myn moeder seer verdrietig viel verloor zy alle geduld en moederlyke liefde dik wils zo ver, dat ik de tekenen van hare gramschap bywylen weken lang moest dragen. En, gelyk men't zig niet seer beswaerlyk aen kon wennen wat te ligter van hand te vallen, gebeurde 't eindelyk byna alle dagen, dat ik om de minste redenen dicht afgerost wierd, Dit mishagde my geweldig, vermids ik nu alreede tot myne volkomene wasdom was geraekt, en my derhalven inbeelde, dat ik niet meer so straffelik behoorde gehandelt te worden. Echter moest ik geduld hebben, dewyl ik niet wist waer ik't beter sou vinden, niettemin hoopte ik altyd, dat sich wel haast eenige gelegentheyd soude op doen, door welkers middel ik my uyt dit verdrietig leven soude kunnen verlossen. Myn gedachten nu hier gestadig mee bezig zynde, kwam de tyding te Maastricht, daar ik geboren ben, en daer myn ouders woonachtig waren dat te Brussel den trommel voor den Prins van Condëe geroerd wierd, om dat hy een groot leger op de been stond te brengen, om eenige gewichtigen aenslag r'ondernemen. Noit wierd my aengenamer tyding aen gediend, en denkende nu gelegentheid gevonden te hebben, om te gelyk voor myne moeders gramschap niet meer beducht te behoeven te wesen, en de rasende oorlogs zucht, dien ik in myn boesem voelde woelen; te voldoen, nam ik terstond een befluit van my na Brussel te vervoegen; en onder dese nieuwe benden te laten inschryven.